

**Žudantis slūžetas. Žudantis
tempas. Žudantys posūkliai ir
genialiai sukta žudikas!**
Simon Toyne

**Daniel
Cole**

korikas

**Jų gyvybė
kabo ant plauko.
Bet kas tampo mirties
virveles?**

baltos lankos

Daniel Cole

Korikas

romanas

Iš anglų kalbos vertė Anita Kapočūtė

baltos lankos

Prologas

2016 m. sausio 6 d., trečiadienis

09.52

– Dievo nėra. Faktas.

Detektyvė vyriausioji inspektorė Emilė Bakster žvelgė į savo atspindį veidrodiniame kvotos kambarėlio lange, klausėsi, ar į šią nepopuliarią tiesą kaip nors sureaguos tie, kurie ištempę ausis sėdi nematomi kitapus stiklo.

Jokios reakcijos.

Bakster atrodė siaubingai, veikiau penkiasdešimties nei trisdešimt penkerių. Viršutinę lūpą bjaurojo storos juodos siūlės, įsitempiančios kaskart jai žiojantis kalbėti, daug ką primenančios iš šviežios ir ne tokios šviežios praeities, kurią ji mielai pamirštų. Nuobrozda ant kaktos niekaip nenorėjo užgyti, keli sutrupinti pirštai buvo įtverti lipnia juosta, o dar gerą dešimtį kitų žaizdų slėpė permirkę drabužiai.

Tyčia nutaisiusi nuobodulio kupiną išraišką, ji atsigręžė į kitapus stalo sėdinčius du vyrus. Niekas netarė nė žodžio. Bakster nusižiovavo ir ėmė žaisti savo ilgais tamsrudžiais plaukais, sunėrusi į juos tuos kelis pirštus, kuriais dar galėjo naudotis, mėgindama iškaršti kaltūną, sulipintą trijų dienų porcijos sauso šampūno. Jai buvo nė motais, kad pastarasis jos atsakymas akivaizdžiai papiktino specialųjį agentą Sinklerą – įspūdingo stoto praplikusį amerikietį, kuris dabar uoliai margino popieriaus lapą su kruopščiai užrašyta antrašte.

Atkinsas, Metropoliteno policijos pareigūnas ryšiams su kitomis tarnybomis, šalia išsipusčiusio užsieniečio atrodė gana blankiai. Per praėjusias penkiasdešimt minučių Bakster daugiausia dėmesio skyrė bandymams įspėti, kokios spalvos gyvenimo pradžioje galėjo būti jo dabar murkšlinai rusvi marškiniai. Neužveržto kaklaraiščio kilpa kabojo po kaklu, lyg ją būtų užnėręs koks geranoriškai nusiteikęs korikas, o kadaruojantis galas nepaslėpė šviežios pomidorų padažo dėmės.

Atkinsas galiausiai nutarė, kad tylą yra ženklas įsiterpti jam.

– Reikia manyti, iš šito išsivystė keletas ištis *įdomių* pokalbių su specialiuoju agentu Rušu, – pareiškė.

Jo plikai skusto kiaušo šonu virvėjo prakaito srovelytė, mat tiesiai virš galvos plieskė lempos, o kampe riogsantis šildytuvas pliūpčiojo karšto oro gūsius, versdamas ant linoleumo grindų keturias poras snieguotų pėdsakų drumsto purvo balutėmis.

– Ką tai turėtų reikšti? – paklausė Bakster.

– Tai reiškia, kad, pasak jo bylos...

– Tegul ją skradžiai, tą jo bylą! – pertraukė Sinkleras. – Man yra tekę dirbti drauge su Rušu, tad tikrai žinau, kad jis – dievobaimingas krikščionis.

Amerikietis pasklaidė jam iš kairės gulintį aplanką su kruopščiai sužymėtais dokumentais, ištraukė lapą, primargintą pačios Bakster rašysena.

– Taip pat, kaip ir jūs – bent šitaip tvirtinama jūsų paraiškoje dabartinėms pareigoms užimti.

Jis įsisiurbė žvilgsniu į Bakster, mėgaudamasis akimirka, jog pavyko pričiuoti tą priešginą moterį prieštaravus pačiai sau, tarsi dabar, jam įrodžius, kad jos tikėjimas toks pat

kaip jo ir ji tik bandžiusi jį provokuoti, būtų atkurta pasaulio pusiausvyra. Tačiau Bakster atrodė apnikta tokio pat siaubingo nuobodulio kaip visada.

– Laikui bėgant supratau, kad iš esmės žmonės yra kvailiai, – tarė ji. – Didžioji jų dauguma be jokio pagrindo įsikėlę į galvas, kad bukas patiklumas ir stiprus moralinis kompasas yra vienaip ar kitaip susiję. Iš esmės aš tik norėjau didesnio atlyginimo.

Sinkleras pakraupęs palingavo galvą, lyg netikėdamas savo ausimis.

– Vadinas, melavote? O tai jau nelabai atitinka jūsų šnekas apie stiprų moralinį kompasą, tiesa? – Jis vos vos šyptelėjo ir dar kažką užsirašė.

Bakster gūžtelėjo pečiais.

– Užtat net labai daug pasako apie buką patiklumą.

Sinklero šypsena išgaravo.

– Ar esama kokios nors priežasties, dėl kurios mėginat atversti mane į tikėjimą? – dar paklausė ji, neįstengdama atsisipirti pagundai gnybtelėti kvotėjui – šis net pašoko ir palinko prie jos.

– Juk mirė žmogus, vyriausioji inspektore! – užbaubė.

Bakster nė akim nemirktelėjo.

– Daug žmonių mirė... per visa tai, – burbtelėjo, bet tuoju pratrūko pati: – O jūs, vyručiai, rodos, galaižin kodėl nusiuteikę visiems gaišinti laiką dėl to vienintelio, kuriam ten, tarp negyvėlių, ir vieta!

– Klausinėjame apie tai, – įsiterpė Atkinsas, stengdamasis bent šiek tiek nuleisti garą, – nes šalia kūno buvo aptiktas įkal-tis... sakykime, religinio pobūdžio.

– Kurį ten galėjo nudrėbti bet kas, – atrėžė Bakster.

Abu vyrai susižvalgė, ir ji sumojo, kad jie kažko jai nesako.

– Gal turit kokių nors žinių apie dabartinę specialiojo agento Rušo buvimo vietą? – paklausė jos Sinkleras.

Bakster suirzo.

– Mano žiniomis, agentas Rušas negyvas.

– Nejaugi tikrai norit ir tęsti šitaip?

– Mano žiniomis, agentas Rušas negyvas, – pakartojo Bakster.

– Vadinasi, matėt lavą...

Daktarė Preston-Hol, Metropoliteno policijos konsultuojančioji psichiatrė ir ketvirtas asmuo, sėdintis prie nedidelio metalinio staliuko, reikšmingai atsikrenkštė. Sinkleras užsikirto taip ir nebaigęs sakinio, jis suprato neišsakytą perspėjimą. Atsilošęs atsirėmė į kėdės atkaltę, mostelėjo veidrodinio lango pusėn. Atkinsas kažką pakeverzojo į savo sučiurusią užrašų knygelę, pastūmė ją daktarei Preston-Hol.

Gydytoja buvo gerai išsilaikiusi, šešiasdešimtmetį perkopusi moteris, brangūs jos kvėpalai čia buvo priversti taikstyti su neįprastai menka funkcija – atstoti gėlių aromato oro gaiviklį, kuris vis tiek nepajėgė užgožti tvyrančio aštraus šlapių batų kvapo. Iš tolo buvo justai jos viršenybė, tam jai nė nereikėjo dėti jokių pastangų, ir ji iš anksto buvo leidusi aiškiai suprasti, kad apklausa baigsis tą pat akimirką, kai tik jai pasirodys, jog pokalbis suka žalinga linkme ir gali sutrikdyti pacientės sveikimo procesą. Ji lėtai pakėlė kavos dėmėmis marguojančią užrašų knygelę ir perskaitė jai skirtą tekstą lyg kokia mokytoja, klasėje nučiupusi slaptą mokinių raštelį.

Beveik ištisą valandą ji nepravėrė burnos ir akivaizdžiai neįžvelgė būtinybės prašnekti dabar, atsakė Atkinsui į jo raštelį paprasčiausiai papurtydama galvą.

– Ką jis parašė? – paklausė Bakster.

Gydytoja nesiteikė sureaguoti.

– Ką jis parašė? – dar sykį paklausė Bakster. Ir grįžtelėjo į Sinklerą. – Nagi, užduokit savo klausimą.

Sinkleras, rodėsi, niekaip negali apsispręsti.

– Nagi, užduokit savo klausimą! – pareikalavo Bakster.

– Emile! – riktelėjo gydytoja. – Nė žodžio, pone Sinklerai.

– Ogi galite tiesiog imti ir paklausti! – tškė iššūkį Bakster, jos balsas užtvindė ankštą patalpą. – Stotis? Norit paklausti manęs apie stotį?

– Apklausa baigta, – stodamasi paskelbė daktarė Preston-Hol.

– Nagi, klauskit! – užriko Bakster, nustelbdama jos balsą.

Pajutęs, kad iš rankų sprūsta paskutinė proga sulaukti atsakymų, Sinkleras apsisprendė tęsti – dėl pasekmių suksias galvą vėliau.

– Atskaitoje jūs tvirtinate mananti, kad specialusis agentas Rušas buvo tarp žuvusiųjų.

Daktarė Preston-Hol pasipiktinusi skėstelėjo rankomis.

– Tai ne klausimas, – kirto Bakster.

– Matėt jo lavoną?

Sinkleras pirmąsyk išvydo Bakster susvyruojant, ir, užuot mėgavęsis jos nesmagumu, pasijuto kaltas. Jos akys padėro, nes klausimas nubloškė ją atgal į požemius, akimirką įkalino praeityje.

Atsakymą ji galiausiai pralemeno pakuždomis, stringančiu balsu:

– Juk nebūčiau atpažinusi, net jei ir būčiau mačiusi, tiesa?

Vėl stoji įtempta tylą, visi nejučia susimąstė, koks iš tiesų bauginantis tas paprastas sakinyš.

– O koks jis jums pasirodė? – nebeapsikentęs tos tylos Atkinsas leptelėjo ne visai paruoštą klausimą.

– Kas?

– Rušas.

– Kokia prasme? – paklausė Bakster.

– Kokia buvo jo emocinė būklė?

– Kada?

– Kai paskutinį kartą jį matėt.

Prieš atsakydama ji valandėlę pasvarstė, paskui nuoširdžiai nusišypsojo.

– Atrodė, kaip žmogus, jaučiantis palengvėjimą.

– Palengvėjimą?

Bakster linktelėjo.

– Pasiklausius jūsų atrodo, kad jautėt jam prielankumą, – tęsė Atkinsas.

– Nepasakyčiau. Jis buvo protingas, kompetentingas bendradarbis... nepaisant visų *akivaizdžių* trūkumų, – pridėjo po valandėlės.

Didžiulės rudos, tamsiu makiažu dar labiau paryškintos jos akys stebėjo Sinklero reakciją. Šis prikando lūpą ir vėl dėbtelėjo į veidrodinį langą, lyg siūsdamas už tokią keblią užduotį praeiksmą kažkam, slypinčiam už stiklo.

Atkinsas ėmėsi iniciatyvos pats užbaigti apklausą. Jo pažastyse jau išryškėjo tamsios prakaito dėmės, jis taip ir nepastebėjo, kad abi moterys šiek tiek atsistūmė su kėdėmis atgal – bent kelis colius toliau nuo kvapo.

– Pasiuntėte grupę apieškoti agento Rušo namo, – tarė jis.

– Taip.

– Vadinasi, nepasitikėjot juo.

– Nepasitikėjau.

– Ir dabar nejaučiate jam likutinio lojalumo?
– Visiškai jokio.
– Gal prisimenate, kokie buvo jo paskutiniai jums pasakyti žodžiai?

Bakster staiga subruzdo:

– Gal jau baigėm?
– Beveik. Prašyčiau atsakyti į klausimą, – Atkinsas išsitiesė, prikišęs tušinuką prie užrašų knygelės.
– Norėčiau jau eiti, – pasakė Bakster gydytojai.
– Žinoma, – aštriai atsakė daktarė Preston-Hol.
– Ar esama kokios nors priežasties, dėl kurios negalite pirmiau atsakyti į tokį paprastą klausimą? – Sinklero sviesti žodžiai nuskambėjo kaip kaltinimas.

– Gerai jau, – Bakster staiga įdūko. – Atsakysiu.

Ji valandėlę svarstė, o paskui palinko viršum stalo, įbedė žvilgsnį į amerikietį.

– Dievo... nėra, – vyptelėjo.

Atkinsas tėsė tušinuką ant stalo, o Sinkleras pašoko, taip atstūmė kėdę, kad ši žvangėdama parvirto ant grindų, ir išgarinėjo pro duris.

– Puikus darbelis, – Atkinsas nuvargęs atsiduso. – Labai ačiū už *geranorišką pagalbą*, detektyve vyriausioji inspektore. Dabar jau tikrai baigėme.